pag. 394.

5. Kä jagonik.

Vanalaiga olli Moskwa-linnan üks suur würst rahitsenu, nellel üllemade illur tütar olnu. Kohilaisi olli selle hoäle kahte, ega neä tunte poolt tosinitsa kaupa koddo tulnu, küll raesit küll riddiat, küll ilotsi, ja ilosid, nii et würst kõige oma tütrega õige pimbun ollnu, korralise meke nälga rahitsenitega, mitme ja mitu joa jääst. Illur nein jätt meelitsgi maha, nii kiriva kohilaste kaa ja kottalt messt salida, ninu end omale würstlisele vanemaks üt finda luba, tälle tegevat kaafat, ja hendale rahvat säumest rahitsa. Suurelwürstt olli oma tütre alandlikku meele üle väga hää meel, ninu ta röht nak kindmaste nõuur, tälle tegevat kaafat, tahand de jaäst korjata. Ja jääd Moskwa-linna kõige korgemba torni-tipu otsa üte lipu üler ja ütel: „Ker mine säumeher tahap saada, tooge see lipp ülewäst, teewelt minu kätte waba!“

See sõnum jooksi nui helu, rainat õdangut, helehet mõtsa pite, ninu egalt poolt talli tuhandit noori meni kokku, kellel kõigil kunge mõtte, wäesti tütard kaafar saia, olli. Ent kõige korgemba torni tipu otsa, lipu peräa minnä, ollnu kõigil künnfekese mähkü. Mõnigi torre moisnikki poig, oleksi küll ühtelt töni otsa münedit, — ent jõgi pidi peägi poolest-teest tagasi käändnä, — elo olli kallim nui kaunim wüsti tütar. — Mitu pikki pidumaisst päiwä püüti torni üler minnä, ent ütegi künnfekese ei kaonna kongist korjalaisi tipule lähtahelgi. —

Süimete tulli üte illur, tugeva korwiga liikt noor lokker, ninu see oleksi õige alandlikult ja tarpomisi, omma torni otsa reisinisst. Kõik torre ja kõigi nooremehe naaris ra wäest — waiva nägijat nootimesst, — ent see ei käe hoäle, ei kuvale poole, ei kulle kellegi kätte, ei jüttu, enge tfehke kumala-nimel torni otsa lipule ligembäle, kooni ninata rahalise püüdmise peräa ta käsi, kõige korgemba torni-tipult, ligesst kinni jai kohmada, millega tema väga torfaserta, tagasi noar tulema. — Ent oh ümetusst, oh hädelt! Torni kõige peremba jao kesapaigan olli üt muna, mille külge, waiva nooremehe jõgi kond kinni kaadu, — ninu temä olli tahtlen hädan. Kirmuur pusur ja pörmus-lõõmise surme jai temä silma een, ent küsitsat ei ole. Üte väga hoija lippu, tõsi

väga peä torni perembast jaost kinni. Kui temä nii suuren surma-hädan olli — tulli ta rahu hale, õige ilmus mann, ja ütel noorelemehele: „Lupa oma mõrja mulle, ja ma pästä sinne surma-hädst!“ Ent rahwa noormeer ütel jülgelt: „Mitte ei lupa, jaagu mis saab!“ Vana hale kürse: „Lupa mulle sõr oma elämine poig!“ Noormeer ütel kindmalt, ja hea pühä viisi ette: „Mida mult ei ole, tuod ma ei lupa, Jumala-nimel päse ma erdi jüst rahale!“

Nüüdsa kui ta seda jülget lõrma kindmaste olli ütelnu, — helähtu jõgi kand, ninu ta pärsi jällegi torni-tipult alla poole tulema. Rahwar, ker muuru rüsi mulitsa pääl sair, nägi küll nooremehe mundre lükumisst, et jüttu er olnule ta torni korguse peraast mitte maha, ninu er näe ka ranna-hoiva, ker noorenehega vind oma warta torni otsan sair ja kaubel. —

Rahwa noormeer tulli rõõdu-lipuga ülewäst alla, kon würst seda suure lahkusega, kui kunagi tütre tugevat kaafat, ja omma rahwat säumest warta röht. Kõigel rahwal olli väga hää meel, ja nad hõiskasiva noorele mehele, wiistile ja temä tütrele: „Väga elagu! Hurra!“ Ent ainult mõne kadeda meelega nooremehe saisiva pehatselt, röömsa rahwa seas, lustelda jutuga. —

6. Näss ja joodik.

Ta poole öö aigu tulli joodik, wanalaiga kõrtsist koddo tulema. Temä tee käwe mööda pikalist jõrwe weerest pite, don ta hermast iks jõrwe-poolsest teest, tõisele poole hät, et mille ommi jõõbmiste jalguga jõrwe ei jätaw. Jüst pimme öö olli, musta pilwe tendsiva nui tonte tedan ajamisst, taiwa all, õdanga poolt hommangu poole, usinaste edsi. Kui ta õnwa kesst jõrwe kõrtsst jai, tulli üts tõisitja-helaga messt meel manu, ja noar teda kuigeste nõristen, hoida pite jõrwe widamä, esi: alawäärtsilt toisten: „Ala wiä sinne jõrwe põhja! Iga wa sinno enämb ei jätä! Kawwar sa käut taaha kõrtsi manu, ja jüst ega-õige kohe, mine rahu widusten?“ Waene joodik